

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 543,40 zł (pięćset czterdzieści trzy złote czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 270,40 zł od dnia 6 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 273,00 zł od dnia 21 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza pozwanej na rzecz powoda kwotę 330,00 zł (trzysta trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje kuratorowi r.pr. P. M., ustanowionemu dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej, wynagrodzenie w kwocie 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) które do kwoty 120,00 zł wypłacić z zaliczki zapisanej pod pozycją 50000803548 zaliczek sądowych, zaś w pozostałej kwocie 60,00 zł tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,00 zł tytułem nieuiszczonych w całości kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód (...) W. Zarząd (...) domagał się zasądzenia od pozwanej J. K. łącznej kwoty 543,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 270,40 zł od dnia 06 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, od kwoty 273,00 zł od dnia 21 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że domaga się zapłaty opłaty dodatkowej, należności przewozowej oraz odsetek ustawowych od całej kwoty od dnia upływu terminu jej płatności wynoszącego 14 dni od sporządzenia wezwania do zapłaty. Roszczenie powód opierał o art. 33a ust. 3 ustawy prawo przewozowe, uchwałę nr XVI/301/2011 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 26 maja 2011 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe oraz art. 360 i 361 kc (pozew k. 2- 6v.).

W piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2017 r. powód wskazał nadto, że kwota dochodzona pozwem, a wynikająca z wezwania do zapłaty wynika z 38 - krotności ceny biletu jednorazowego (pismo procesowe k. 61-62).

W odpowiedzi na pozew kurator ustanowiony dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł zarzut niewykazania wysokości roszczenia, zaprzeczając również by powód wykazał, że pozwana J. K. korzystała z komunikacji miejskiej bez ważnego biletu (odpowieź na pozew k. 56-58).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 22 grudnia 2014 roku kontroler o numerze (...) wystawił dokument seria (...) nr (...) wzywający J. K. do zapłaty kwoty 270,40 zł, na którą składają się:

4,40 zł tytułem należności za przewóz oraz 266,00 zł - opłata dodatkowa w związku z przejazdem bez ważnego biletu komunikacji miejskiej. Opłatę należało uiścić w terminie 14 dni.

(dowód: wezwanie k. 23)

W dniu 06 marca 2015 roku kontroler o numerze (...) wystawił dokument seria (...) nr (...) wzywające J. K. do zapłaty łącznie kwoty 273,00 zł, z czego 7,00 zł tytułem należności za przewóz oraz kwoty 266,00 zł jako opłaty dodatkowej w związku z przejazdem bez ważnego biletu komunikacji miejskiej. Opłatę za przewóz należało zapłacić w terminie 14 dni.

(dowód: wezwanie k. 24)

Pozwana nie uiściła należności powodowi wynikających z dwóch wezwań.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte.

W ocenie Sąd powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Umowa przewozu jest w sposób ogólny unormowana w kodeksie cywilnym jako jedna z cywilnoprawnych umów zobowiązaniowych. Przepis art. 774 kc ukształtował jej istotną treść w ten sposób, że przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewożenia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Artykuł 775 kc stanowi, że przepisy kodeksu cywilnego stosuje się do przewozu w zakresie nie uregulowanym odrębnymi przepisami. Tego rodzaju odrębne przepisy zawarte są w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (jednolity tekst: Dz. U. z 2000 r. nr 50, poz. 601 ze zm., zwanej dalej prawem przewozowym) i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku (Dz. U. nr 14, poz. 117), w sprawie sposobu ustalania opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób oraz zabieranych ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 prawa przewozowego umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nie ustalenia, przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Wedle art. 33a ust. 3 prawa przewozowego w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Zgodnie wykazem opłat dodatkowych stanowiących załącznik do uchwały nr LXVI/1807/2013 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 października 2013r. - opłata dodatkowa stanowi 38 krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego, obowiązującego w strefie 1 i 2 tj. 7,00 zł. Wedle ustaleń dodatkowych wynikających z § 15 ww. uchwały w przypadku nałożenia opłaty dodatkowej pasażer zobowiązany jest uiścić tę opłatę wraz z właściwą należnością za przewóz stanowiącą równowartość ceny biletu jednorazowego przesiadkowego odpowiedniego do posiadanych uprawnień i strefy przejazdu.

Podkreślić należy, że akty prawa miejscowego obowiązują na obszarze, odpowiednio: województw, powiatów, gmin. Akty rady powiatu i gminy są przyjmowane w formie uchwał, ogłaszanych w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Przepisy porządkowe muszą być ponadto opublikowane w środkach masowego przekazu i w obwieszczeniach albo w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie.

W ocenie Sądu powód skutecznie wezwał pozwaną do zapłacenia należności, a zatem zgodnie z art. 75 ust. 1 prawa przewozowego dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym przysługuje przewoźnikowi po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Wezwanie zawiera wyszczególnienie kwot należnych przewoźnikowi w przypadku nie posiadania ważnego dokumentu przewozu. Na wezwaniu tym pozwana złożyła podpis. Roszczenie - zdaniem Sądu - jest zasadne. Wynika ono z kopii dokumentu dołączonego przez powoda do akt. Kopia tego dokumentu stosownie do art. 129 § 2 kpc została poświadczona przez pełnomocnika – radcę prawnego.

Sąd uznał, że dane wskazane w wezwaniach do zapłaty nie budzą wątpliwości. Wezwania te spełniają wymogi Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 26 lutego 2006 r. w sprawie stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego, albowiem na odwołanie wezwania, które otrzymała pozwana J. K. w czasie kontroli, znajdowała się informacja o numerze konta na jakie należy wpłacić należność oraz termin w jakim należy wpłacić należność oraz termin w jakim należy dokonać płatności. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 87 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 prawa przewozowego.

Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 330 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W tym na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb P. kwota 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu pełnomocnika ustanowionego przez powoda, kwota 120 złotych tytułem uiszczonej zaliczki na koszty związane ustanowieniem dla pozwanej kuratora oraz kwota 30 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu – pkt II wyroku.

Rozstrzygnięcie w pkt III wyroku oparto o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej i przyznano kuratorowi r.pr. P. M. ustanowionemu dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenie w kwocie 180 złotych, które do kwoty 120 złotych należało wypłacić z uiszczonej zaliczki, zaś w pozostałej kwocie 60,00 zł tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

W pkt IV wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,00 zł tytułem nieuiszczonych w całości kosztów sądowych.